

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH¹⁾
z dnia 2013 r.

w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji przez:

- 1) podmioty posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia na broń na okaziciela, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3-7 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) osoby posiadające broń i amunicję do niej na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy.

§ 2. 1. Broń i amunicję, podmioty, o których mowa w § 1 pkt 1, przechowują w odpowiednio przystosowanym do tego celu pomieszczeniu, zwanym dalej „magazynem broni”.

2. W magazynie broni przechowuje się również broń i amunicję używaną w szczególności podczas zawodów, zgrupowań, szkoleń, wystaw oraz podczas realizacji filmów i innych przedsięwzięć artystycznych.
3. W przypadku braku możliwości przechowywania broni i amunicji w magazynie broni, w przypadkach, o których mowa w ust. 2, musi ona znajdować się w pomieszczeniu zamkniętym i być pod stałym, bezpośrednim nadzorem osoby upoważnionej przez kierownika podmiotu, o którym mowa w § 1 pkt 1, do dysponowania tą bronią.
4. Klucze do magazynu broni przechowują kierownicy podmiotów, o których mowa w § 1 pkt 1, lub zatrudniona przez nich i upoważniona pisemnie osoba, zwana dalej „magazynierem”.
5. Magazynier jest obowiązany posiadać dopuszczenie do posiadania broni wydane na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy.

§ 3. 1. Magazyn broni stanowi oddzielne pomieszczenie w budynku o konstrukcji niepalnej, wydzielone ścianami murowanymi, usytuowane w miarę możliwości na piętrze, posiadające:

- 1) gaśnicę proszkową ABC o masie środka gaśniczego co najmniej 4 kg oraz koc gaśniczy;
- 2) drzwi spełniające wymagania, o których mowa w Polskiej Normie PN-EN-1627:2011, zamknięte i zaplombowane lub zaopatrzone w inny wskaźnik sygnalizujący wejście osób nieuprawnionych; dopuszcza się drzwi obite blachą stalową o grubości co najmniej 2 mm, posiadające blokadę przeciwwyważeniową oraz zamknięcie co najmniej na dwa zamki w klasie „7” według normy PN-EN 12209 i zasuwę drzwiową zamykaną na kłódkę co najmniej w klasie „5” według normy PN-EN 12320;

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 248, poz. 1491).

- 3) okna osłonięte siatką stalową o wymiarach oczek 10 mm x 10 mm, o średnicy drutu 2,5 mm, oraz zamocowaną na stałe w murze kratą wykonaną z prętów stalowych o średnicy nie mniejszej niż 12 mm lub z płaskowników stalowych o wymiarach nie mniejszych niż 8 mm x 30 mm; odstęp między prętami w kracie nie powinien przekraczać wymiarów 120 mm x 120 mm, a płaskowników 80 mm w poziomie i 240 mm w pionie; dopuszcza się zamiennie montaż szyb kuloodpornych klasy co najmniej BR 1 według normy PN-EN 1063 lub równoważnej, albo o zwiększonej odporności na włamanie, co najmniej w klasie P-4 według normy PN-EN 356, bez możliwości otwierania;
 - 4) zabezpieczenie systemem sygnalizacji włamania i napadu z transmisją sygnału alarmu do uzbrojonego stanowiska interwencyjnego, pełniącego całodobowy dyżur. Pomieszczenie niewyposażone w tę sygnalizację obejmuje się całodobową uzbrojoną ochroną;
 - 5) w miejscu ładowania i rozładowywania broni skrzynię z piaskiem lub inne urządzenie służące do przechwytywania pocisków, z oznaczeniem „TU KIERUJ BRONĀ”.
2. Spełnienie warunków technicznych magazynu i sposobu zabezpieczenia broni i amunicji, stwierdza protokołem upoważniony przez komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji, funkcjonariusz Policji.

- § 4. 1. Broń i amunicję przechowuje się w magazynach broni w szafach stalowych lub sejfach, spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450.
2. Broń na czas przechowywania powinna mieć odłączony magazynek oraz być rozładowana i kompletna. Warunki przechowywania broni powinny uwzględniać wymagania jej producenta.
3. Amunicję do broni palnej przechowuje się w pudełkach lub pojemnikach, ułożoną w sposób uniemożliwiający uderzenie w spłonkę naboju. Nie przechowuje się amunicji w magazynkach nabojoych.
4. Przeterminowana lub nieprzydatna do użycia amunicja podlega unieszkodliwieniu.

- § 5. 1. Osoby, o których mowa w § 1 pkt 2, są obowiązane przechowywać broń i amunicję w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450.
2. Broń w liczbie powyżej 50 egzemplarzy i amunicję do niej przechowuje się dodatkowo w pomieszczeniu spełniającym warunki określone w § 3 ust. 1 pkt 1-4.

- § 6. 1. Osoby posiadające broń i amunicję do broni palnej w celach kolekcjonerskich oraz pamiątkowych, w przypadku przechowywania tej broni i amunicji poza urządzeniami, o których mowa § 5 ust. 1, mogą je przechowywać w gablotach przeznaczonych do przechowywania broni po spełnieniu następujących warunków:

- 1) gabloty przeznaczone do przechowywania broni i amunicji powinny posiadać konstrukcję z materiałów zapewniających stabilność, możliwość przytwierdzenia do podłoża lub zablokowania utrudniającego zmianę położenia, powinny posiadać przeszklenie ze szkła o zwiększonej odporności na przebicie i rozbicie co najmniej w klasie P6B według normy PN-EN 356 oraz być wyposażone w zamknięcia w systemie „master key”, posiadające certyfikaty potwierdzające posiadanie jednej z klas zabezpieczenia według normy PN-EN 12209;
- 2) okna w pomieszczeniach, w których przechowywana jest broń i amunicja, powinny być zabezpieczone poprzez zamontowanie w nich co najmniej krat, siatki, żaluzji

antywłamaniowych w jednej z klas według normy PN-EN 1627, albo szyb o podwyższonej odporności na przebicie i rozbicie w klasie co najmniej P4A według normy PN-EN 356;

- 3) drzwi wejściowe do pomieszczenia, w którym przechowywana jest broń i amunicja, powinny być zabezpieczone poprzez wzmocnienie ich blachą stalową o grubości co najmniej 2 mm, wyposażone w blokadę przeciwwyważeniową oraz zamknięcie co najmniej na dwa zamki w klasie według normy PN-EN 12209 i zasuwę drzwiową zamykaną na kłódkę co najmniej w klasie „5” według normy PN-EN-12320. Dopuszcza się zastosowanie drzwi antywłamaniowych, wyposażonych w zamki w klasie wg normy PN-EN-12209.
2. Posiadanie powyżej 50 egzemplarzy broni i amunicji do niej wymaga zastosowania dodatkowo zabezpieczenia, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 4.

§ 7. Urządzenia do przechowywania broni posiadają certyfikaty zgodności z odpowiednimi Polskimi Normami, wydane przez jednostkę certyfikującą akredytowaną przez Polskie Centrum akredytacji.

§ 8. 1. Broń palną nosi się w kaburach lub futerałach.

2. Broń palną przeznaczoną do ochrony osobistej należy nosić w sposób jak najmniej widoczny, w kaburze przylegającej do ciała.
3. Broń palną nieprzeznaczoną do ochrony osobistej, o ile jest to możliwe, należy nosić w sposób określony w ust. 2.

§ 9. 1. Broń i amunicja posiadana przez podmioty, o których mowa w § 1 pkt 1, podlega ewidencjonowaniu.

2. Ewidencję broni i amunicji, wraz z kopiami dokumentów zakupu broni i amunicji, przechowuje się w magazynie broni.
3. Ewidencja broni zawiera:
 - a) nazwę i markę broni,
 - b) kaliber broni i rok produkcji,
 - c) numer i serię broni,
 - d) inne cechy identyfikacyjne broni, w tym wyposażenie dodatkowe,
 - e) podstawę nabycia broni lub jej przejęcia,
 - f) datę zewidencjonowania,
 - g) podstawę i datę przekazania broni wraz z określeniem jednostki do której broń przekazano,
 - h) podstawę i datę zdjęcia broni z ewidencji wraz z podpisem osoby upoważnionej.
4. Ewidencja amunicji zawiera:
 - a) kaliber i typ amunicji,
 - b) podstawę nabycia amunicji lub jej przejęcia z innej jednostki,
 - c) ilość zakupionej lub przejętej amunicji,
 - d) informacje o stanie amunicji, w tym jej przychód i rozchód.

§ 10.1. Wydawanie broni i amunicji z magazynu broni i jej zdawanie podlega rejestracji w ewidencji wydawania przyjmowania broni i amunicji.

2. Ewidencja wydawania-przyjmowania broni zawiera:

- a) datę i godzinę wydania/przyjęcia broni,
- b) nazwę i markę broni,
- c) kaliber broni i rok produkcji,
- d) numer i serię broni,

- e) ilość magazynków,
 - f) numer świadectwa broni,
 - g) imię, nazwisko i podpis wydającego/przyjmującego/zdającego broń.
3. Ewidencja wydawania-przyjmowania amunicji zawiera:
- a) datę i godzinę wydania/przyjęcia amunicji,
 - b) rodzaj i kaliber wydawanej/przyjmowanej amunicji,
 - c) ilość wydawanej/przyjmowanej amunicji,
 - d) imię, nazwisko i podpis wydającego/przyjmującego/zdającego amunicję.

§ 11. 1. Karty ewidencji powinny być ponumerowane, przeszyte i opatrzone na ostatniej stronie pieczęcią podmiotu, o którym mowa w § 1 pkt 1.

2. Osobami uprawnionymi do dokonywania wpisów w ewidencjach są przedsiębiorca lub osoby przez niego pisemnie upoważnione.

3. Wpisy w ewidencji nie mogą być wymazywane ani w inny sposób usuwane. Zmian dokonuje się kolorem czerwonym w sposób czytelny z podaniem daty i nazwiska osoby upoważnionej, opatrzone jej podpisem.

4. Ewidencja może być prowadzona z wykorzystaniem elektronicznych metod przetwarzania informacji, pod warunkiem stosowania rozwiązań systemowych umożliwiających rejestrację i przechowywanie wszystkich operacji wraz z kopią zapasową oraz pozwalających na ich weryfikację na podstawie dokumentów przechowywanych przez przedsiębiorcę.

5. Dane zawarte w ewidencji chroni się przed:

- 1) przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
- 2) kradzieżą;
- 3) zmianą lub dostępem przez osoby nieuprawnione, w tym również za pomocą złośliwego oprogramowania.

§ 12. W terminie 5 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia podmioty i osoby, o których mowa w § 1, dostosują sposób przechowywania broni i amunicji do wymogów, o których mowa w § 2–6.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2000 r. Nr 27, poz. 343).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

W porozumieniu:

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

MINISTER KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Uzasadnienie

Opracowanie nowego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, wynika z oceny ponad dziesięcioletniego okresu stosowania przepisów dotychczas obowiązującego w tym zakresie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. Nr 27, poz. 343). Wymogi dotyczące przechowywania broni nie uległy zmianie od 2000 r., co powoduje, że niektóre uregulowania zawarte w dotychczasowym rozporządzeniu są nie dość precyzyjne albo niedostatecznie funkcjonalne i wymagają uściślenia bądź zmiany. Ponadto, na rynku pojawiły się w tym czasie nowe zabezpieczenia techniczne, zarówno w postaci urządzeń mechanicznych, jak i systemów elektronicznych, które dają większą gwarancję bezpiecznego przechowywania broni i amunicji.

W § 1 podobnie jak w dotychczasowym rozporządzeniu wskazano, iż szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji dotyczą podmiotów literalnie wymienionych w art. 29 ust. 3–7 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576), które posiadają pozwolenie na broń na okaziciela oraz osób fizycznych, które posiadają broń i amunicję na podstawie pozwolenia na broń.

W § 2 ust. 1 wskazano magazyn broni jako miejsce, w którym są obowiązane przechowywać broń i amunicję podmioty wymienione w art. 29 ust. 1 pkt 3–7 ustawy o broni i amunicji. Ust. 2 tego przepisu wskazuje, iż w magazynie broni przechowuje się również broń i amunicję używaną w szczególności podczas zawodów sportowych, zgrupowań, szkoleń, wystaw czy realizacji filmów i innych przedsięwzięć artystycznych. Podkreślenia wymaga pozostawienie otwartego katalogu takich przypadków. W sytuacjach, kiedy nie ma możliwości przechowywania broni i amunicji w magazynie broni w tych przypadkach, obowiązkiem osoby odpowiedzialnej za broń jest przechowywanie jej w pomieszczeniu zamkniętym oraz zapewnienie stałego i bezpośredniego nadzoru, o czym stanowi ust. 3. W ust. 4 wskazuje się jako osobę odpowiedzialną za przechowywanie kluczy od magazynu broni, kierownika podmiotu wymienionego w art. 29 ust. 3–7 ustawy o broni i amunicji lub osobę przez niego zatrudnioną jako magazyniera i upoważnioną pisemnie do przechowywania kluczy. Ust. 5 określa wymagania jakie powinien spełniać magazynier, a mianowicie jest obowiązany posiadać dopuszczenie do posiadania broni wydane na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o broni i amunicji.

W § 3 szczegółowo określono warunki techniczne, jakie powinien spełniać magazyn broni. Wprowadzono, tak jak w uchylanym rozporządzeniu możliwość zastosowania alternatywnych rozwiązań w zakresie zabezpieczenia drzwi do magazynu. Wskazano, iż drzwi powinny spełniać co najmniej wymagania, o których mowa w normie PN-EN-1627:2011, być zamknięte i zaplombowane lub zaopatrzone w inny wskaźnik sygnalizujący wejście osób nieuprawnionych, ale dopuszczono także drzwi obite blachą stalową o grubości co najmniej 2 mm, posiadające blokadę przeciwwyważeniową oraz zamknięcie na co najmniej dwa zamki w klasie „7” wg PN-EN 12209 i zasuwę drzwiową zamykaną na kłódkę

co najmniej w klasie „5” wg PN-EN 12320. Obowiązujące rozporządzenie zawiera nieprecyzyjne zapisy, takie jak „zamki atestowane” czy „klódka atestowana” zamontowane w drzwiach wejściowych do magazynu, obitych metalową blachą, bądź „atestowane szyby” specjalne, w szczególności kuloodporne, montowane w oknach magazynu. Wprowadzenie konkretnych norm pozwoli na uniknięcie różnorodnej interpretacji przepisów odnośnie wymaganych atestów urządzeń, a jednocześnie ujednotoczy sposób wyposażania magazynów we wszystkich podmiotach. Wprowadzenie obowiązku wyposażenia magazynów w urządzenia i systemy alarmowe oraz obowiązku całodobowej ochrony, zapewni dodatkowe zabezpieczenie magazynu przed dostępem osób nieuprawnionych. Obowiązkowym wyposażeniem magazynu jest umieszczenie w miejscu ładowania i rozładowywania broni, skrzyni z piaskiem lub innego urządzenia służącego do przechwytywania pocisków, oznaczonego napisem: „TU KIERUJ BRONĀ”.

W porównaniu do uchylanego rozporządzenia ogólnikowe wymaganie wyposażenia magazynu w podręczny sprzęt gaśniczy zastąpiono wskazaniem konkretnego rodzaju gaśnicy – proszkowa ABC o masie środka gaśniczego co najmniej 4 kg – oraz uzupełniono o obowiązek posiadania koca gaśniczego.

Nowym rozwiązaniem jest ocena spełnienia wymagań technicznych magazynu broni i sposobu zabezpieczenia broni i amunicji, dokonywana protokolarnie, przez funkcjonariusza Policji upoważnionego przez komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji. Przy czym należy zauważyć, iż taki wymóg funkcjonuje od kilkunastu lat w przepisach wykonawczych do ustawy *o ochronie osób i mienia*, w odniesieniu do magazynów broni podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy *o broni i amunicji*.

W § 4 określono, że broń i amunicja przechowywana w magazynie broni ma być umieszczona w szafach stalowych lub sejfach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 wg normy PN-EN 14450. W uchylanym rozporządzeniu brak było odwołania do konkretnych polskich norm. Wskazano również sposób przechowywania broni określając, iż powinna być rozładowana, z odłączonym magazynkiem i kompletna. Natomiast amunicję do broni palnej przechowuje się w pudełkach lub pojemnikach, ułożoną w sposób uniemożliwiający uderzenie w splotkę naboju. Nie przechowuje się amunicji w magazynkach nabojoych.

Wprowadzono także nową regulację dotyczącą obowiązku unieszkodliwiania amunicji przeterminowanej lub nieprzydatnej do użycia.

W § 5 określono sposób przechowywania broni i amunicji przez osoby posiadające pozwolenie na broń wydane w celach określonych w art. 10 ust. 2 ustawy *o broni i amunicji*. W przepisie tym nałożono na posiadaczy broni obowiązek przechowywania broni w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450.

Ze względów bezpieczeństwa, zastrzono warunki przechowywania powyżej 50 sztuk broni palnej i amunicji do niej, przez osoby fizyczne. W takim przypadku pomimo tego, iż posiadana przez nie broń ma być przechowywana w urządzeniach przystosowanych do przechowywania broni i amunicji, to dodatkowo muszą być spełnione warunki przechowywania broni, określone w § 3, odnoszące się do magazynów broni należących do podmiotów.

W § 6 wskazano warunki przechowywania broni i amunicji przez osoby posiadające pozwolenie na broń w celach kolekcjonerskich oraz pamiątkowych, stwarzając możliwość przechowywania broni i amunicji w gablotach przeznaczonych do przechowywania broni, jednakże przy obowiązkowym spełnieniu wymogu dotyczącego dodatkowego zabezpieczenia drzwi i okien, określonego w tym przepisie.

Uchylane rozporządzenie również przewidywało możliwość przechowywania broni kolekcjonerskiej i pamiątkowej poza szafami, sejfami i kasetami, jednakże brak było określenia konkretnych polskich norm, jakie mają spełniać m. in. zamki i kłódki.

W przypadku posiadania więcej niż 50 egzemplarzy tej broni obowiązują takie same zasady, jak określone dla osób posiadających taką ilość broni w innych celach.

W § 7 wskazano, że urządzenia do przechowywania broni muszą posiadać certyfikaty zgodności z Polskimi Normami, wydane przez jednostkę certyfikującą akredytowaną przez Polskie Centrum Akredytacji.

W § 8 wskazano - podobnie jak w uchylanym rozporządzeniu - iż broń palną nosi się w kaburach lub futerałach, z zastrzeżeniem, iż broń palną przeznaczoną do ochrony osobistej należy nosić w sposób jak najmniej widoczny, w kaburze przylegającej do ciała. Przepis ten, o ile to możliwe, należy stosować także do noszenia broni posiadanej w innym celu.

W § 9 wskazano, że broń i amunicja posiadane przez podmioty, o których mowa w § 1 pkt 1 podlegają ewidencjonowaniu i określono elementy tej ewidencji. Z kolei w § 10 wprowadzono obowiązek ewidencjonowania broni i amunicji wydawanej z magazynu oraz przyjmowanej na stan magazynu i podobnie jak w § 8 określono elementy tej ewidencji.

W § 11 określono osoby uprawnione do dokonywania wpisów w ewidencji, sposób dokonywania zmian oraz wskazano, że karty mają być ponumerowane przeszyte i opatrzone na ostatniej stronie pieczęcią podmiotu. Dopuszczono prowadzenie ewidencji z wykorzystaniem elektronicznych metod przetwarzania informacji, pod warunkiem stosowania rozwiązań systemowych umożliwiających rejestrację i przechowywanie wszystkich operacji (wraz z kopią zapasową oraz pozwalających na ich weryfikację na podstawie dokumentów przechowywanych przez przedsiębiorcę) oraz ochrony przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem, kradzieżą, zmianą lub dostępem przez osoby nieuprawnione (w tym również za pomocą złośliwego oprogramowania).

W § 12 wprowadzono przepis przejściowy, umożliwiający podmiotom i osobom, o których mowa w rozporządzeniu, dostosowanie sposobu przechowywania broni i amunicji do wymogów określonych przedmiotowym rozporządzeniem, w terminie 5 lat od dnia jego wejścia w życie. Wyznaczenie tak długiego terminu wynika z faktu, iż projektowane zmiany sposobu przechowywania broni mogą wywołać skutki finansowe dla posiadaczy broni. Uzasadnione jest zatem rozłożenie ich w czasie.

W § 13 wskazano, że traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2000 r. Nr 27, poz. 343).

Zgodnie z § 14 rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zakres przedmiotowej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia podlega notyfikacji określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z § 11a ust. 1 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – *Regulamin pracy Rady Ministrów* (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie.

Projektowane rozporządzenie w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji będzie oddziaływać na osoby fizyczne posiadające broń wydaną na indywidualne pozwolenia na broń oraz podmioty posiadające broń wydaną na okaziciela, a także właściwe organy Policji, realizujące zagadnienia związane z problematyką wydawania pozwoleń na broń.

2. Konsultacje społeczne.

W toku konsultacji społecznych do projektu uwagi zgłosiły: Ruch Obywatelski Miłośników Broni (ROMB), Fundacja Rozwoju Strzelectwa, osoba fizyczna oraz Towarzystwo Strzeleckie.

ROMB zwrócił uwagę na zmienioną ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 38, poz. 195) definicję noszenia broni, wskazując, iż projekt winien to uwzględnić. Uwaga ta została uwzględniona.

Zakwestionowano także przepis odnoszący się do sposobu przenoszenia broni sportowej. Z uwagi na uznanie zasadności tej uwagi przedmiotowa regulacja została usunięta.

W ocenie ROMB nowe brzmienie przepisów ma zniechęcić osoby posiadające pozwolenie na broń do jej nabywania. Z tym twierdzeniem zgodzić się nie można. Prawo do posiadania broni nie należy w naszym kraju do praw konstytucyjnych i podlega reglamentacji. Nie każdy więc może je uzyskać. Natomiast osoby, które otrzymały takie pozwolenie, muszą liczyć się z koniecznością wypełniania ustawowych obowiązków, które wiążą się z tym prawem. Należy do nich wymóg noszenia i przechowywania broni i amunicji tak, aby nie dostały się w ręce osób nieuprawnionych, czyli odpowiednio ją przed tym zabezpieczyć. Zgodnie z wolą ustawodawcy, szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania mają zostać określone w rozporządzeniu. W zasadach tych mieści się określony przez projektodawcę sposób ich przechowywania, pod pojęciem którego rozumie się także wskazanie, iż broń powinna mieć odłączony magazynek oraz być rozładowana i kompletna. Nieuzasadnione jest zatem twierdzenie, że projektodawca wykroczył poza delegację ustawową. Mając na względzie powyższe, nie uwzględniono przedmiotowej uwagi.

Uwaga przypisana § 3 ust. 2 odnoszącemu się do zatwierdzenia warunków technicznych magazynu i sposobu jego zabezpieczenia również nie jest uzasadniona. Proponowany przepis nie jest – wbrew twierdzeniom ROMB – powieleniem art. 27 ust. 1 ustawy o broni i amunicji. Przepis art. 27 ust. 1 ustawy dotyczy czynności kontrolnych przeprowadzanych przez właściwe organy Policji w rozumieniu ogólnym, w odniesieniu do osób fizycznych i podmiotów posiadających pozwolenie na broń. Natomiast proponowane rozwiązanie polegające na ocenie spełnienia wymagań technicznych magazynu broni i sposobu zabezpieczenia broni i amunicji, dokonywanej protokołarnie, przez funkcjonariusza Policji upoważnionego przez komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji, dotyczy wyłącznie podmiotów posiadających pozwolenie na broń wydane na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3–7 ustawy o broni i amunicji. Wprowadzenie tego przepisu ma na celu pewne ujednoczenie warunków przechowywania broni przez podmioty posiadające tzw. broń obiektową. Należy bowiem zauważyć, co wskazano w uzasadnieniu, iż taki wymóg funkcjonuje od kilkunastu lat w przepisach wykonawczych do ustawy o ochronie osób

i mienia, w odniesieniu do magazynów broni podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy *o broni i amunicji*.

Uwaga dotycząca wskazania, iż uszkodzona amunicja powinna zostać przekazana uprawnionemu podmiotowi do utylizacji, jest całkowicie niezasadna. Przepis ten nie wykracza poza delegację ustawową ponieważ nie określa on trybu przekazania amunicji do unieszkodliwienia, a jedynie przez swój zapis wskazuje, iż taka amunicja nie może być dalej przechowywana przez jej posiadacza.

Kolejna uwaga dotycząca wprowadzenia zróżnicowania zabezpieczenia broni ze względu na jej ilość, jako nieaktualna nie może zostać uwzględniona. Projekt uległ w tym zakresie zmianie jeszcze przed wpływem pisma ROMB.

Uwaga dotycząca nieuprawnionego określenia w rozporządzeniu sposobu „przenoszenia broni”, również jest nieaktualna, bowiem w obecnym projekcie uregulowane zostały szczegółowe zasady noszenia broni, co jest zgodne z delegacją ustawową. Podobnie, jako nieaktualny, należy potraktować zarzut odnoszący się do braku upoważnienia do regulowania wzoru zezwolenia na noszenie broni.

Fundacja Rozwoju Strzelectwa wskazała, że projekt w sposób znaczący zaostrza wymagania w stosunku do posiadaczy pozwoleń na broń, m.in. uzależniając rodzaj urządzenia do przechowywania broni od ilości egzemplarzy posiadanych przez daną osobę. Wyjaśnić zatem należy, że powyższe regulacje zostały z projektu usunięte. Zarzucono też, że projekt reguluje przenoszenie broni, podczas gdy delegacja ustawowa uprawnia projektodawcę do określenia zasad noszenia broni. Uwaga ta zasługiwała na uwzględnienie. Fundacja stwierdziła również, że okres przejściowy na dostosowanie się posiadaczy broni do przepisów jest zbyt krótki. Uwaga ta nie została uwzględniona, gdyż w naszej ocenie 5-letni okres jest wystarczającym na dokonanie zakupu odpowiedniego urządzenia do przechowywania broni.

Uwagi dotyczące zabezpieczeń w magazynie broni nie zostały uwzględnione. Należy bowiem wskazać, że propozycja z § 3 ust. 1 pkt 3 osłonięcia okien w magazynie siatką stalową nie jest jedynym rozwiązaniem. Projektodawca przewidział alternatywne rozwiązanie polegające na montażu szyb kuloodpornych lub o zwiększonej odporności na włamanie w odpowiedniej klasie. Zabezpieczenia w postaci krat i siatek w oknach są obecnie w praktyce stosowane, a co za tym idzie, umożliwienie dalszego ich wykorzystywania nie będzie pociągało kosztów związanych z ewentualną wymianą okien.

Jeśli chodzi o „archaiczne” zdaniem Fundacji rozwiązanie polegające na wstawieniu do magazynu skrzyni z piaskiem, wyjaśnić należy, że i tu przewidziano alternatywę, w postaci innych urządzeń służących do przechwytywania pocisków.

Odnosząc się do propozycji odstąpienia od obowiązku przechowywania w magazynie, broni w szafach stalowych, wyjaśnić należy, że z uwagi na zasadę równości podmiotów wobec prawa, brak jest możliwości pozytywnego odniesienia się do niej. Specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, które również uzyskują pozwolenie na broń na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy *o broni i amunicji*, mają obowiązek przechowywania broni w szafach. Zatem, wobec pozostałych podmiotów, które otrzymają pozwolenie na podstawie przywołanego przepisu, nie można zastosować innych rozwiązań.

Ponadto, należy zauważyć, iż uwaga odnosząca się do sposobu przechowywania broni przez kolekcjonerów jest niezasadna, gdyż zamiarem projektodawcy nie było umieszczenie zasuwki drzwiowej na drzwiach do mieszkania, lecz do pomieszczenia, w którym bezpośrednio ma znajdować się kolekcja (np. do pokoju).

Zastrzeżenia odnoszą się również w części do pierwotnego projektu, który uległ znaczącym zmianom po przeprowadzonych uzgodnieniach wewnątrzpolicyjnych.

W świetle uwag przedstawionych przez Prezesa Zarządu Fundacji Rozwoju Strzelectwa w Polsce można wywieść, iż podważa on zasadność wprowadzania jakichkolwiek

zmian w obowiązujących od 12 lat przepisach. Nie można się z tym zgodzić, chociażby ze względu na występowanie w tych regulacjach wielu nieprecyzyjnych i budzących wątpliwości interpretacyjne zapisów takich, jak „*metalowe szafy lub sejfy posiadające zamki atestowane*”, „*klódka atestowana*”, bądź „*atestowane szyby*”. Wprowadzenie konkretnych wymagań dla stosowanych zabezpieczeń poprzez przywołanie norm, które mają one spełniać, pozwoli na uniknięcie różnorodnej interpretacji przepisów oraz stosowania zabezpieczeń, których skuteczność budzi wątpliwości.

Odnosząc się do uwag zgłoszonych przez osobę fizyczną, wskazać należy, że dotyczą one zastrzeżeń co do wprowadzenia w rozporządzeniu obowiązku przechowywania broni w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450. Zainteresowany stwierdza ponadto, iż wskazana norma obowiązuje od 2006 r. co oznacza, że osoby które uzyskały pozwolenie na broń wcześniej, urządzeń tego typu nie posiadają i będą zobligowane dokonać zakupu nowych. Odpowiadając na te uwagi stwierdzić należy, że projektodawca określił, że urządzenia do przechowywania broni mają spełniać wymagania co najmniej klasy S1 wg wskazanej normy. Oznacza to, że urządzenia wykonane wg innych norm, o ile spełniają wymagania przewidziane dla urządzenia klasy S1 również będą wypełniały wymogi rozporządzenia. Ponadto, należy zwrócić uwagę, że posiadacze broni mają bardzo długi, 5 letni okres przystosowawczy, aby posiadane urządzenia wymienić bądź poddać je certyfikacji, która wskaże czy spełniają one wymogi.

Uwagi przesłane przez Towarzystwo Strzeleckie odnoszą się do przepisu różnicującego sposób przechowywania broni w zależności od ilości egzemplarzy. Tymczasem, jak wskazano powyżej, przepis ten został w trakcie uzgodnień międzyresortowych preredagowany.

Projektowana regulacja stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) została zamieszczona w wersji elektronicznej na stronie podmiotowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowane rozporządzenie może mieć wpływ na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego, wyłącznie w odniesieniu do finansowanych przez te budżety podmiotów, posiadających pozwolenie na broń, z uwagi na konieczność dostosowania zabezpieczeń stosowanych przy przechowywaniu broni i amunicji. Wielkości ewentualnych dodatkowych wydatków z tego tytułu nie można jednak w miarę konkretnie oszacować ze względu na brak danych co do liczby podmiotów, które powinny zmienić bądź uzupełnić zabezpieczenia, a także kosztów takiej adaptacji w warunkach wolnego rynku. Ponadto, przewiduje się wprowadzenie wielu alternatywnych sposobów zabezpieczeń dających możliwość zastosowania dobrych, ale mniej kosztownych rozwiązań. Możliwa jest więc tylko analiza opisowa, w wyniku której stwierdza się, że ewentualny wzrost wydatków związanych z wejściem w życie projektowanych zmian będzie stosunkowo niewielki i dlatego z całą pewnością zostanie zrekomensowany zwiększeniem bezpieczeństwa przechowywanej broni i amunicji. Już obecnie stosuje się większość takich zabezpieczeń, jak przewidziane w projekcie, np. urządzenia do przechowywania broni w klasie S1 według normy PN-EN 14450 są dostępne na rynku od 2006 r. Należy podkreślić, że wymóg zabezpieczenia przechowywanej broni i amunicji nie jest nowym obowiązkiem i z tego względu, wydatki z tego tytułu powinny być rutynowo przewidywane przy opracowywaniu planów budżetowych wszystkich podmiotów, które posiadają pozwolenie na

broń. Według stanu na dzień 31 grudnia 2011 r. osobom fizycznym wydano 326.315 pozwoleń na broń, natomiast według stanu na dzień 31 grudnia 2008 r. wydano 1100 pozwoleń na broń na okaziciela na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3-7 ustawy. W celu umożliwienia odpowiedniego przygotowania się do wprowadzenia zmian, w projektowanej regulacji zamieszczono niezbędne, aż pięcioletnie przepisy przejściowe.

W przypadku skutków finansowych dla Policji wynikających z wprowadzenia wymogu odbioru magazynu broni, stwierdzić należy, że nie nastąpi zwiększenie wydatków budżetowych, gdyż obowiązujące przepisy i tak obligują Policję do przeprowadzania kontroli sposobu przechowywania broni.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływ na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowane rozporządzenie może mieć wpływ na funkcjonowanie przedsiębiorstw wyłącznie w odniesieniu do podmiotów, posiadających pozwolenie na broń, z uwagi na konieczność dostosowania zabezpieczeń stosowanych przy przechowywaniu broni i amunicji. Wielkości ewentualnych dodatkowych wydatków z tego tytułu nie można jednak w miarę konkretnie oszacować ze względu na brak danych co do liczby podmiotów, które powinny zmienić bądź uzupełnić zabezpieczenia, a także kosztów takiej adaptacji w warunkach wolnego rynku.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.